YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kolmas jaosto)

9 päivänä kesäkuuta 2005 *

Asiassa T-265/03,

Helm Düngemittel GmbH, kotipaikka Hampuri (Saksa), edustajanaan asianajaja W. Waschmann,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään G. Berscheid ja M. Niejahr, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii 23.5.2003 päivättyyn komission kirjeeseen sisältyväksi väitetyn sellaisen päätöksen kumoamista, jolla osa kantajan lannoitetoimituksensa osalta asettamasta vakuudesta pidätettiin tämän toimituksen myöhästymisen vuoksi kyseen ollessa Pohjois-Korealle neuvoston asetuksen (EY) N:o 1292/96 yleisistä yksityiskohtaisista säännöistä yhteisön elintarvikeapuna toimitettavien tuotteiden

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

hankinnasta 16 päivänä joulukuuta 1997 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2519/97 (EYVL L 346, s. 23) nojalla annettavasta elintarvikeavusta,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: puheenjohtaja M. Jaeger sekä tuomarit J. Azizi ja E. Cremona,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Neuvoston asetuksen (EY) N:o 1292/96 yleisistä yksityiskohtaisista säännöistä yhteisön elintarvikeapuna toimitettavien tuotteiden hankinnasta 16 päivänä joulukuuta 1997 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2519/97 (EYVL L 346, s. 23) 10 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Toimittajan on täytettävä velvoitteensa tarjouspyyntöilmoituksessa määrättyjen ehtojen mukaisesti ja noudatettava tässä asetuksessa tarkoitettuja sitoumuksia, mukaan lukien hänen tarjouksestaan aiheutuvat sitoumukset.

Edellytetään, että toimittaja on tutustunut kaikkiin sovellettaviin yleisiin ja erityisiin ehtoihin ja hyväksynyt ne.

2. Toimittajan velvoitteiden varmistamiseksi hänen on kymmenen arkipäivän kuluessa tarjouspyynnön ratkaisemisesta esitettävä toimitusvakuus komissiolle — —."

2 Asetuksen N:o 2519/97 maksuehtoja ja vakuuksien vapauttamista koskevia ehtoja koskevassa 18 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Toimittajalle maksettava määrä on enintään tarjouksen määrä, johon on tarvittaessa lisätty 19 artiklassa tarkoitetut kustannukset ja josta on tarvittaessa vähennetty 3 kohdassa tarkoitetut vähennykset, 22 artiklan 8 kohdassa tarkoitetut menetykset, 12–16 artiklassa tarkoitetut tarkastuksiin liittyvät lisäkustannukset tai 13 artiklan 4 kohdassa tarkoitetuista toimenpiteistä johtuvat kustannukset.

— —

5. Maksettava määrä suoritetaan toimittajan kahtena kappaleena tekemästä hakemuksesta.

Koko määrää tai loppumäärää koskevaan maksuhakemukseen on liitettävä seuraavat asiakirjat:

a) haettavaa määrää koskeva lasku,

b) alkuperäinen haltuunottotodistus tai toimitustodistus,

c) jäljennös lopullisesta vastaavuustodistuksesta.

— —."

3 Asetuksen N:o 2519/97 22 artiklassa säädetään seuraavaa:

"4. Ylivoimaista estettä lukuun ottamatta toimitusvakuus voidaan pidättää osittain kumulatiivisesti seuraavissa tapauksissa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 8 kohdan soveltamista:

— —

c) 0,2 prosenttia määräajan jälkeen toimitettujen määrien arvosta myöhästymispäivää kohti tai tarvittaessa enintään 0,1 prosenttia päivää kohti ennenaikaisten toimitusten osalta edellyttäen, että siitä määrätään tarjouspyyntöilmoituksessa.

Edellä a ja c alakohdassa mainittuja pidätyksiä ei sovelleta, jos havaitut puutteellisuudet eivät johdu toimittajasta.

— —

8. Komissio vähentää lopullisesti maksettavasta määrästä 4, 5 ja 6 kohdan mukaisesti pidätettävät määrät. Toimitusvakuus tai vakuus ennakosta vapautetaan samanaikaisesti täysimääräisenä."

4 Asetuksen N:o 2519/97 23 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Komissio arvioi ylivoimaiset esteet, jotka voivat olla syynä siihen, ettei toimittaja toimita tuotteita tai noudata hänelle kuuluvia velvoitteita.

Komission hyväksymistä ylivoimaisista esteistä aiheutuvista kustannuksista vastaa komissio."

Asetuksen N:o 2519/97 24 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Euroopan yhteisöjen tuomioistuin on toimivaltainen ratkaisemaan kaikki tämän asetuksen mukaisten toimitusten suorittamisesta tai suorittamatta jättämisestä aiheutuvat taikka tällaisia toimituksia koskevien säännösten tulkinnasta aiheutuvat riidat."

Asetuksen N:o 2519/97 25 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Kaikilta niiltä osin, joista tässä asetuksessa ei säädetä, sovelletaan Belgian oikeutta."

Tosiseikat

Komissio julkaisi 30.3.2001 tarjouspyyntöilmoituksen, joka koski keinolannoitteiden (urea 46% N) toimittamista Pohjois-Koreaan viitenumerolla EUROPAID/112402/C/S/KP. Toimituksen määräajaksi asetettiin 18.5.2001.

Kantaja toimitti komissiolle 17.4.2001 tarjouksensa, jossa se ilmoitti aikovansa hankkia tarvittavat 30 398 metristä tonnia (mt) ureaa Kiinasta.

Komissio myönsi mainitun tilauksen 18.4.2001 kantajalle, joka tilasi mainitut 30 398 mt ureaa Kiinasta 24.4.2001.

10 Kantaja ilmoitti komissiolle 25.4.2001 pystyvänsä hankkimaan Kiinasta ainoastaan 10 000 mt ureaa ja ehdotti hankkivansa loput 20 398 mt Egyptistä.

11 Komissio hyväksyi kantajan ehdotuksen 27.4.2001 päivätyllä kirjeellä ja täsmensi, että 30 398 mt suuruisen ureamäärän toimittamista koskevaa sopimusperusteista määräaikaa on noudatettava.

12 Kantaja ilmoitti komissiolle 14.5.2001, että Kiinasta hankittavan urean toimittaminen määräajassa ei ole mahdollista, ja vaati toimittamiselle asetetun määräajan pidentämistä. Myös Egyptistä hankittavien määrien osalta kantaja ilmoitti komissiolle, ettei se pystyisi toimittamaan niitä määräajassa ja että se ilmoittaisi toimituksen ajankohdan niin pian kuin mahdollista.

13 Loppujen lopuksi Kiinasta hankittu ureamäärä toimitettiin 16 päivää myöhässä ja Egyptistä hankittu määrä 44 päivää myöhässä.

14 Bureau Veritas -niminen valvontaelin myönsi 2.8.2001 asetuksen N:o 2519/97 18 artiklan 5 kohdassa vaadittavan lopullisen vastaavuustodistuksen. Todistuksessa täsmennettiin Kiinasta hankitun urean toimituspäivä (3.6.2001) sekä Egyptistä hankitun urean toimituspäivä (1.7.2001). Lisäksi siinä todettiin yhteenvetona seuraavaa:

"Tämä toimitus on tarkastuspäivänä EY:n laatuvaatimusten mukainen lukuun ottamatta toimituksen ajankohdassa ja laadussa todettuja ja edellä mainittuja eroja."

15 Kantaja lähetti 6.8.2001 komissiolle koko 4 999 863,04 euron rahamäärää koskevan maksuhakemuksensa ottamatta huomioon toimitukselle asetetun määräajan ylittämistä.

16 Komissio pidätti molempien määräajan jälkeen toimitettujen erien arvosta 0,2 prosenttia jokaista myöhästymispäivää kohti. Tämän johdosta kantajan vaatima hinta pieneni 346 221,20 eurolla (53 581 eurolla Kiinasta hankitun 10 180 mt ureamäärän toimitusta koskevan 16 myöhästymispäivän osalta ja 292 640,20 eurolla Egyptistä hankitun 20 218 mt ureamäärän toimitusta koskevan 44 myöhästymispäivän osalta). Rahamäärien erotus maksettiin kantajalle vuoden 2001 lokakuun alussa.

17 Kantaja vaati 1.11.2001 päivätyllä faksilla komissiota palauttamaan pidätetyn summan väittäen, että toimitukselle asetetun määräajan ylittyminen johtui ylivoimaisesta esteestä.

18 Komissio hylkäsi kantajan vaatimuksen 21.12.2001 päivätyllä faksilla.

19 Kantaja pyysi 22.3.2002 päivätyllä kirjeellä komissiota harkitsemaan päätöstään uudelleen ja maksamaan kantajalle tämän vaatiman rahasumman. Komissio pysytti kieltävän päätöksensä 16.9.2002 päivätyllä kirjeellä.

20 Kantaja vaati 25.10.2002 päivätyllä kirjeellä uudelleen komissiota maksamaan kyseessä olevan rahasumman.

21 Komissio ilmoitti 23.5.2003 päivätyllä kirjeellä (jäljempänä riidanalainen päätös), pysyvänsä alkuperäisessä kannassaan ja hylkäsi kantajan vaatimuksen.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

22 Kantaja nosti käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 23.7.2003 toimittamallaan kannekirjelmällä.

23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esitti 20.12.2004 päivätyllä kirjeellä kantajalle kirjallisen kysymyksen, joka perustui ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 64 artiklan mukaisiin prosessinjohtotoimiin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kehotti siinä kantajaa täsmentämään kantaansa eräiden käsiteltävänä olevan kanteen tutkittavaksi ottamista koskevien komission huomautusten osalta.

24 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen ja

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta

— toissijaisesti hylkää kanteen perusteettomana ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kysymykseen antamassaan vastauksessa kantaja vaati toissijaisesti, että komissio velvoitetaan maksamaan 346 221,20 euron suuruinen rahasumma asetuksen N:o 2519/97 18 artiklan 7 kohdan mukaisine korkoineen, ja viittasi tältä osin kaikkiin kannekirjelmässään ja vastauskirjelmässään esittämiinsä tosiseikkoihin ja oikeudellisiin perusteisiin.

Tutkittavaksi ottaminen

27 Työjärjestyksen 113 artiklan mukaan, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tekee ratkaisun työjärjestyksen 114 artiklan 3 ja 4 kohdan tarkoittamassa tilanteessa, se voi milloin tahansa omasta aloitteestaan tutkia, onko asia jätettävä tutkimatta ehdottoman prosessinedellytyksen puuttumisen vuoksi, joihin kuuluvat EY 230 artiklan neljännessä kohdassa määrätyt kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset (asia T-12/96, Area Cova ym. v. neuvosto ja komissio, määräys 8.7.1999, Kok. 1999, s. II-2301, 21 kohta ja asia T-29/03, Comunidad Autónoma de Andalucía v. komissio, määräys 13.7.2004, Kok. 2004, s. II-2923, 22 kohta). Työjärjestyksen 114 artiklan 3 kohdan mukaan asian jatkokäsittely on suullinen, ellei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toisin päätä.

28 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi saaneensa asiasta riittävät tiedot asiakirjojen perusteella ja päättää näin ollen ratkaista asian suullista käsittelyä aloittamatta.

Asianosaisten lausumat

29 Komissio väittää, että kanne on jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että 23.5.2003 päivätty kirje ei ole EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettu kannekelpoinen toimi.

30 Komission mukaan riidanalainen päätös on luonteeltaan yksinomaan sopimusoikeudellinen eikä sellainen EY 249 artiklassa tarkoitettu yksipuolinen päätös, joka voi olla EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetun kumoamiskanteen kohteena (asia T-186/96, Mutual Aid Administration Services v. komissio, määräys 3.10.1997, Kok. 1997, s. II-1633, 49–51 kohta; asia T-149/00, Innova v. komissio, määräys 9.1.2001, Kok. 2001, s. II-1, 28 kohta ja asia T-85/01, IAMA Consulting v. komissio, määräys 25.11.2003, Kok. 2003, s. II-4973).

31 Komissio väittää tässä kohdin, että asetuksen N:o 2519/97 24 artiklan välityslausekkeen nojalla kantajan olisi pitänyt nostaa komission pidättämää 346 221,20 euron suuruista rahasummaa koskeva velkomuskanne saadakseen EY 244 ja EY 256 artiklan mukaisen täytäntöönpanotuomion.

32 Komissio väittää toissijaisesti, että oli miten oli, riidanalainen päätös ei ole EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettu kannekelpoinen toimi, koska sillä vahvistettiin sellainen aikaisempi toimi, jota ei riitautettu määräajan kuluessa.

33 Komissio väittää lisäksi, että kantajan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen antamassa vastauksessa toissijaisesti esittämä uusi vaatimus on jätettävä tutkimatta. Mainittu uusi vaatimus on komission mukaan esitetty liian myöhään ja on sen vuoksi jätettävä tutkimatta.

34 Kantajan mukaan sen nostama kanne on otettava tutkittavaksi, koska 23.5.2003 päivätty kirje on EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettu kannekelpoinen toimi.

35 Kantaja väittää tässä kohdin, että komission ja kantajan välisen suhteen sopimusoikeudellinen luonne ei sulje pois mahdollisuutta kumoamiskanteen nostamiseen (asia C-172/89, Vandemoortele v. komissio, tuomio 12.12.1990, Kok. 1990, s. I-4677 ja asia C-226/89, Haniel Spedition v. komissio, tuomio 21.3.1991, Kok. 1991, s. I-1599).

36 Kantaja katsoo lisäksi, että velkomuskanteen nostaminen ei ole tarpeen, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mahdollisesti antaman sellaisen tuomion täytäntöönpanoon, jolla kantajan kumoamisvaatimus hyväksyttäisiin, sisältyisi komission velvollisuus palauttaa kantajalle pidättämänsä rahasumma.

37 Kantaja toteaa, että toisin kuin edellä 30 kohdassa mainittuja asioita Mutual Aid Administration Services vastaan komissio ja Innova vastaan komissio koskevien seikkojen osalta oli asianlaita, nyt käsiteltävänä olevan asian osalta asetuksen N:o 2519/97 24 artiklassa säädetään nimenomaisesti yhteisöjen tuomioistuinten toimivallasta.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

38 On syytä huomauttaa, että toistuvasti on katsottu, että yhteisöjen tuomioistuimille myönnetään EY 230 artiklassa yksinomainen toimivalta valvoa sellaisten EY 249 artiklassa tarkoitettujen toimien lainmukaisuutta, joita toimielinten on tehtävä perustamissopimuksessa määrättyjen edellytysten täyttyessä (ks. yhdistetyt asiat T-314/03 ja T-378/03, Musée Grévin v. komissio, määräys 10.5.2004, Kok. 2004, s. II-1421, 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

39 Sellaiset yhteisön toimielinten tekemät toimenpiteet, jotka on tehty yksinomaan sopimusoikeudellisessa yhteydessä, josta niitä ei voida erottaa, eivät mainitun luonteensa vuoksi kuulu EY 249 artiklassa tarkoitettuihin toimenpiteisiin (asia T-387/00, Comitato organizzatore del convegno internazionale v. komissio, määräys 10.7.2002, Kok. 2002, s. II-3031, 39 kohta; edellä 30 kohdassa mainittu asia IAMA Consulting v. komissio, määräyksen 53 kohta ja edellä 38 kohdassa mainittu asia Musée Grévin v. komissio, määräyksen 64 kohta).

40 Oikeuskäytännöstä ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on EY 225 ja EY 238 artiklan määräysten nojalla toimivalta ratkaista luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden sen ratkaistavaksi saattamat sopimusoikeudelliset riidat ainoastaan välityslausekkeen nojalla. Välityslausekkeen puuttuessa se ulottaisi tuomiovaltansa koskemaan myös muita kuin sellaisia riitoja, jotka sillä on sen toimivallalle rajat asettavan EY 240 artiklan nojalla oikeus ratkaista, sillä tässä määräyksessä jätetään kansallisille tuomioistuimille yleisen oikeuden mukainen toimivalta käsitellä muut riidat, joissa yhteisö on asianosainen (ks. edellä 38 kohdassa mainittu asia Musée Grévin v. komissio, määräyksen 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

41 Edellä esitetty huomioon ottaen käsiteltävänä olevassa asiassa on selvitettävä, onko riidanalainen päätös luonteeltaan sopimusoikeudellinen toimi.

42 Tältä osin on aluksi huomautettava, että elintarvikeapupolitiikkaa ja elintarvikeavun hallintoa koskevan yhteisön lainsäädännön mukaan elintarvikeavun toimittaminen tapahtuu sopimusperusteisesti (asia C-142/91, Cebag v. komissio, tuomio 11.2.1993, Kok. 1993, s. I-553, 11 kohta). Elintarvikeapupolitiikasta ja elintarvikeavun hallinnosta sekä elintarviketurvaan liittyvistä erityisistä tukitoimista 27 päivänä kesäkuuta 1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1292/96 (EYVL L 166, s. 1) 24 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan komissio päättää "tuen toimittamista ja toteuttamista koskevista edellytyksistä ja etenkin

— edunsaajiin sovellettavista yleisistä ehdoista,

— hankintatoimenpiteiden ja tuotteiden toimittamisen sekä muiden toimien toteuttamisen käynnistämisestä sekä niitä vastaavien sopimusten teosta".

43 Käsiteltävänä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että asetuksessa N:o 2519/97 säädetään yhteisön elintarvikeapuna toimitettavien tuotteiden hankintaa koskevista yleisistä säännöistä ja erityisesti toimitusta koskevista säännöistä, tilauksia koskevista menettelyistä, tarjouspyyntöilmoituksessa vaadittavista otsikoista sekä toimittajan oikeuksista ja velvoitteista. Erityiset säännöt, joita noudattaen yksittäisten tuotteiden hankinta on toteutettava, kuten hankittavaa tuotetta sekä sen laatua ja määrää, hintaa tai toimitukselle asetettavaa määräaikaa koskevat säännöt vahvistetaan tarjouspyyntöilmoituksessa.

44 Kuten asiakirja-aineistosta ilmenee, komissio julisti tarjouskilpailun, joka koski Pohjois-Korealle annettavaa elintarvikeapua, joka koostui määrätynsuuruisesta lannoitetoimituksesta. Kantajan esitettyä tarjouksensa komissio myönsi mainitun tilauksen sille, ja kantaja sitoutui suorittamaan mainitun toimituksen tarjouspyyntöilmoituksen ja asetuksen N:o 2519/97 mukaisilla ehdoilla.

45 Sillä, että komissio julisti tarjouskilpailun ja että kantaja hyväksyi kyseessä olevan tilauksen, oli siten oikeusvaikutuksena, että asetuksen N:o 2519/97 säännöksistä sekä tarjouspyyntöilmoituksen sisällöstä tuli käsiteltävänä olevan riidan molempia asianosaisia sitovan toimitussopimuksen ehtoja.

46 Asianosaisten välisen suhteen sopimusoikeudellinen luonne on lisäksi johdettavissa asetuksen N:o 2519/97 24 artiklasta, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistui-

melle annetaan yksinomainen toimivalta ratkaista kaikki mainitun asetuksen mukaisten toimitusten suorittamisesta tai suorittamatta jättämisestä aiheutuvat taikka tällaisia toimituksia koskevien säännösten tulkinnasta aiheutuvat riidat. Mainittua säännöstä on pidettävä EY 238 artiklassa tarkoitettuna välityslausekkeena (asia T-26/00, Lecureur v. komissio, tuomio 19.9.2001, Kok. 2001, s. II-2623, 39 kohta).

47 Käsiteltävänä oleva riita-asia on luonteeltaan sopimusoikeudellinen myös sen vuoksi, että kyseessä oleva pidättäminen on — kuten kantajakin myöntää — suoritettu asetuksen N:o 2519/97 22 artiklan 4 kohdan nojalla, joka kuuluu asianosaisten välisiä suhteita säätelevän sopimuksen ehtoihin.

48 Riidanalainen päätös, joka koskee 346 221,20 euron suuruisen rahasumman pidättämistä, on seuraamus siitä, että kantaja jätti täyttämättä yhden sopimusvelvoitteensa, toisin sanoen toimitti tuotteet myöhässä.

49 Tältä osin on katsottu, että päätös, jolla komissio kieltäytyy maksamasta kantajalle tämän vaatimaa kuljetuksen hintaa kokonaisuudessaan, on luonteeltaan sopimusoikeudellinen, koska sitä ei voida irrottaa komission velvollisuudesta, eli velvollisuudesta maksaa kuljettajalle se hinta, joka on vastike suoritetuista kuljetuspalveluista (edellä 30 kohdassa mainittu asia Mutual Aid Administration Services v. komissio, määräyksen 49 kohta).

50 Myös käsiteltävänä olevassa asiassa on katsottava, että riidanalaista päätöstä ei voida irrottaa käsiteltävänä olevan riidan asianosaisia sitovasta sopimusoikeudellisesta suhteesta eikä sitä näin ollen voida pitää EY 249 artiklassa tarkoitettuna toimena, joka voisi olla EY 230 artiklan mukaisen kumoamiskanteen kohteena.

51 On kuitenkin pakko todeta, että käsiteltävänä olevan riidan ja riidanalaisen päätöksen sopimusoikeudellisesta luonteesta huolimatta kantaja ei ole esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle EY 238 artiklan mukaista vaatimusta vaan on sen sijaan nostanut EY 230 artiklan mukaisen kumoamiskanteen.

52 Kantaja luokittelee kanteensa EY 230 artiklassa tarkoitetuksi kumoamiskanteeksi ja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toteamaan lainvastaiseksi riidanalaisen päätöksen, jolla komissio ilmoitti kantajalle pidättävänsä riidanalaisen rahasumman tavarantoimituksen myöhästymisen vuoksi, sekä näin ollen kumoamaan mainitun päätöksen.

53 Kuten edellä on jo todettu, käsiteltävänä olevassa asiassa käsillä olevan kaltaiset toimet, jotka on tehty yksinomaan sopimusoikeudellisessa yhteydessä, josta niitä ei voida erottaa, eivät mainitun luonteensa vuoksi kuulu EY 249 artiklassa tarkoitettuihin toimenpiteisiin, joiden kumoamista voidaan vaatia yhteisöjen lainkäyttöelimeltä EY 230 artiklan nojalla.

54 Silloin, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi on saatettu kumoamiskanne, vaikka riita tosiasiassa on ollut luonteeltaan sopimusoikeudellinen, se on tosin suostunut luokittelemaan kanteen uudelleen (edellä 46 kohdassa mainittu asia Lecureur v. komissio, tuomion 38 kohta). Käsiteltävänä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kuitenkin katsoo, ettei mainitunlainen uudelleenluokittelu ole aiheellinen. Yhtäältä sen vuoksi, että kantaja on — kuten vastauskirjelmän 9 kohdasta ilmenee — nimenomaisesti kieltäytynyt nostamasta velkomuskannetta EY 238 artiklan nojalla. Kantaja väitti, että mainitunlainen kanne ei ole käsiteltävänä olevassa asiassa tarpeen, koska komissio olisi joka tapauksessa velvollinen noudattamaan sellaista mahdollisesti annettavaa tuomiota, jolla kantajan kumoamisvaatimus hyväksyttäisiin, ja näin ollen velvollinen maksamaan kantajalle tämän vaatiman summan.

55 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo kuitenkin, että kantajan tekemä ja omista lähtökohdistaan perustelema valinta ei voi muuttaa perustamissopimuksessa määrättyjä kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

56 Toisaalta on todettava, että kantaja vetoaa lisäksi vastauskirjelmän 10 kohdassa asetuksen N:o 2519/97 24 artiklaan ja siihen sisältyvään välityslausekkeeseen nyt käsiteltävänä olevan kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen perusteeksi.

57 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen antamansa vastauksen 5 kohdassa kantaja kuitenkin väitti nimenomaisesti, että kumoamiskanne on käsiteltävänä olevassa asiassa ainoa kyseeseen tuleva oikeussuojakeino väittäen samalla, että velkomuskanteen nostaminen EY 238 artiklan nojalla ei ole tarpeen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen antamansa vastauksen 2 kohdassa kantaja väitti, ettei asetuksen N:o 2519/97 24 artiklassa rajoiteta perustamissopimuksessa määrättyjä muutoksenhakukeinoja eikä myöskään estetä kumoamiskanteen nostamista.

58 Tältä osin kantaja lisäsi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen antamansa vastauksen 4–8 kohdassa, että toisin kuin edellä 30 kohdassa mainituissa asioissa Mutual Aid Administration Services vastaan komissio ja Innova vastaan komissio, joissa sen lisäksi, että välityslauseketta ei ollut, riidanalaiset päätökset oli tehty yksinomaan asianosaisia sitovan sopimuksen perusteella, nyt käsiteltävänä olevassa asiassa riidanalainen päätös on tehty yhteisön johdetun oikeuden perusteella. Tämän vuoksi kantaja katsoo, että perustamissopimuksen laatijat ovat tarkoittaneet EY 230 artiklan oikeussuojakeinoksi, jonka avulla valvotaan yhteisöjen toimielinten toimien, kuten käsiteltävänä olevan kanteen kohteena olevan toimen laillisuutta. Mainittua väitettä ei kuitenkaan voida hyväksyä käsiteltävänä olevassa asiassa. Käsiteltävänä olevan riidan sopimusoikeudellista luonnetta ei voida kiistää yksinomaan sillä perusteella, että riidanalainen päätös on tehty asetuksen eikä sopimuksen perusteella. On syytä huomauttaa, että käsiteltävänä olevassa asiassa asetuksen N:o 2519/97 sisältö on osa käsiteltävänä olevan riidan asianosaisia sitovia sopimusehtoja.

59 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen antamassaan vastauksessa kantaja vaati lisäksi toissijaisesti, että komissio velvoitetaan maksamaan 346 221,20 euron suuruinen summa. Mainitussa vastauksessa,

kuten edellä jo mainittiin (ks. 57 ja 58 kohta), kantaja vaati lisäksi nimenomaisesti, että sen nostama kanne tulkittaisiin EY 230 artiklassa tarkoitetuksi kumoamiskanteeksi. Näiden seikkojen vallitessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei katso mahdolliseksi luokitella edellä 54 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla uudelleen kantajan esittämää kumoamisvaatimusta, jolla tämä on kannekirjelmässään määritellyt käsiteltävänä olevan riidan kohteen suhteessa komissioon ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen.

60 Kantajan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen antamassaan vastauksessa esittämä toissijainen vaatimus, jonka mukaan komissio on velvoitettava maksamaan 346 221,20 euron suuruinen summa, on uusi vaatimus, jolla riidan kohdetta laajennetaan kannekirjelmässä määritellystä — mikä on ristiriidassa työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdasta ja 48 artiklan 2 kohdasta yhdessä seuraavien vaatimusten kanssa — ja joka on tästä syystä jätettävä tutkimatta (ks. asia T-3/99, Banatrading v. neuvosto, tuomio 12.7.2001, Kok. 2001, s. II-2123, 29 kohta ja asia T-210/00, Biret & Cie v. neuvosto, tuomio 11.1.2002, Kok. 2002, s. II-47, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

61 Ylimääräisenä kohtana voidaan vielä todeta, että vaikka olisi katsottava, että riidanalainen päätös voi olla EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetun kumoamiskanteen kohteena, kanne olisi siitä huolimatta jätettävä tutkimatta. Riidanalaisella päätöksellä on ainoastaan vahvistettu komission 21.12.2001 tekemä päätös, jolla kantajan vaatimus hylättiin ja jota kantaja vastusti 22.3.2002 ja 25.10.2002 saaden komissiolta jälleen hylkäävän päätöksen 16.9.2002 ja 23.5.2003 (ks. edellä 16–21 kohta).

62 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan päätös, jolla pelkästään vahvistetaan aikaisempi päätös, ei ole kannekelpoinen toimi, joten mainitunlaista päätöstä vastaan nostettu kanne on jätettävä tutkimatta (ks. asia 26/76, Metro v. komissio, tuomio 25.10.1977, Kok. 1977, s. 1875, Kok. Ep. III, s. 459, 4 kohta; asia C-180/96,

Yhdistynyt kuningaskunta v. komissio, tuomio 5.5.1998, Kok. 1998, s. I-2265, 27 ja 28 kohta ja asia T-116/95, Cementir v. komissio, määräys 10.6.1998, Kok. 1998, s. II-2261, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

63 Käsiteltävänä olevassa asiassa riidanalainen päätös, jolla kieltäydytään maksamasta kantajalle tämän vaatimasta kokonaissummasta vähennettyä 346 221,20 euron suuruista rahasummaa, ei muuta 21.12.2001 päivätystä faksista ilmenevää komission kantaa. Riidanalaisella päätöksellä ainoastaan vahvistetaan mainitun 21.12.2001 päivätyn faksin sisältö. Tästä syystä käsiteltävänä oleva kanne on joka tapauksessa jätettävä tutkimatta.

64 Edellä esitetyn perusteella käsiteltävänä oleva kanne on jätettävä tutkimatta.

65 Ottamatta kantaa siihen, olisiko tällainen kanne perusteltu, voidaan vielä todeta, että mikään ei estä kantajaa nostamasta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kannetta EY 238 artiklan nojalla.

Oikeudenkäyntikulut

66 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian tässä oikeusasteessa ja koska komissio on sitä vaatinut, kantaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(kolmas jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 9 päivänä kesäkuuta 2005.

H. Jung
kirjaaja

M. Jaeger
jaoston puheenjohtaja